

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Igor Zgoliński

SSN Antoni Bojańczyk

w sprawie **T. R.**

skazanego z art. 148 § 1 i 2 pkt 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 9 września 2025 r.

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 11 czerwca 2025 r., sygn. akt V KO 43/25

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Najwyższy, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., odmówił T. R. przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 26 listopada 2002 r., sygn. akt II AKa 215/02, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z 5 marca 2002 r., sygn. akt IV K 9/01, którym za czyny z art. 148 § 2 pkt 1 i 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i in., został on skazany na karę łączną dożywotniego pozbawienia wolności, wobec jego oczywistej bezzasadności.

Na to postanowienie zażalenie złożył skazany, który w przeważającej części swojej argumentacji starał się podważyć podstawy swojego skazania utrzymując, iż został bezpodstawnie oskarżony, następnie także skazany przez Sąd Okręgowy w Łodzi, gdyż „rozpoznanie mojej osoby było zafałszowane”. Skazany uzasadniał, iż wznowienie postępowania w jego sprawie, doprowadziłoby do złożenia przezeń wyjaśnień, które potwierdziłby jego świadkowie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie T. R. nie jest zasadne.

Zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k., sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od osoby wymienionej w § 2 (adwokata, radcę prawnego, radcę Prokuraturii Generalnej RP) bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Przewidziana w tym przepisie możliwość odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zachodzi zarówno w sytuacji, w której wniosek pochodzi od strony postępowania, w tym skazanego, który sporządził go bez zachowania wymogów z art. 545 § 2 k.p.k., lecz żaden z podniesionych w jego treści powodów, nie mieści się w katalogu przesłanek z art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k., jak i wówczas, gdy jego autor w ogóle nie wskazał żadnej z okoliczności warunkującej wniosek o wznowienie. Ta ostatnia okoliczność miała miejsce w niniejszej sprawie.

Trafnie bowiem ustalił Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu, że wniosek skazanego, w którym po raz już kolejny usiłował zanegować swoje sprawstwo i zarzucić organom ścigania (prokuraturze) oraz wymiarowi sprawiedliwości (orzekającym w jego sprawie sądom, zwłaszcza Sądowi Okręgowemu w Łodzi) dopuszczenie się na jego niekorzyść naruszeń prawa, wskutek których miało dojść do błędnych ustaleń faktycznych i przepisania mu zbrodni zabójstwa, został w rzeczywistości pozbawiony argumentów mieszczących się w katalogu przesłanek wznowienia z Rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego. Samo oczekiwanie przez skarżącego przesłuchania kolejnych świadków,

bez wskazania okoliczności na jakie mieliby oni zeznawać i jaką ważką wiedzą ewentualnie dysponować z punktu widzenia jego odpowiedzialności, nie przekonuje bowiem o uzasadnionej potrzebie wznowienia postępowania. T. R. nie przedstawił jednocześnie, żadnych nowych faktów i dowodów, które nie byłby znane uprzednio orzekającym w jego sprawie sądom. Z wydanych w tej sprawie orzeczeń oraz treści sporządzonych uzasadnień jednoznacznie bowiem wynika, że ocena wyjaśnień T. R. oraz zeznań przesłuchanych w tej sprawie świadków, była przedmiotem instancyjnej weryfikacji, w toku której nie dopatrzono się żadnych z tym związanych uchybień, zwłaszcza naruszeń art. 7 k.p.k.

W sprawie niniejszej została wniesiona kasacja przez obrońcę tego skazanego, którą Sąd Najwyższy postanowieniem z 5 stycznia 2004 r., o sygn. akt II KK 141/03, oddalił jako oczywiście bezzasadną (k. 1747 i n.). Z treści pisemnych motywów tego orzeczenia wynika, że przedmiotem rozważań w postępowaniu kasacyjnym była także rzetelność przeprowadzonej kontroli apelacyjnej w obrębie tego kluczowego dowodu, czyli zeznań J..S. , która była bezpośrednim obserwatorem i zarazem ofiarą zdarzenia będącego przedmiotem osądu.

W tej sytuacji należy stwierdzić, że postępowanie wznowieniowe nie służy ponownej weryfikacji dowodów, ani też ustaleń faktycznych czy ocen prawnych, które – jak w tej sprawie - przeprowadzono w zwykłym toku instancji. Uruchomienie tego nadzwyczajnego środka może mieć jedynie miejsce w sytuacji wskazania przez autora wniosku, konkretnych i poddających się weryfikacji nowych faktów lub dowodów potwierdzających, że dotychczasowe rozstrzygnięcie było wadliwe i doszło do niesłusznego skazania, co dopiero uzasadnia ponowione postępowania.

Wniosek T. R. takich okoliczności nie zawierał, a z jego treści wynika, że zmierzał jedynie do ponownej weryfikacji wydanych w sprawie orzeczeń. W tym stanie rzeczy słusznie uznał Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu, że należało odmówić przyjęcia wniosku, wobec czego orzeczono jak w sentencji.

[J.J.]

[a.ł]

Antoni Bojańczyk

Marek Siwek

Igor Zgoliński